

ЛЕВСКИ

от Ив. Вазов

Мжнжстиржт тесен за мойта душа е.
Кога човек дойде тук да се покае,
Тряба да забрави греховния мир,
Да бяга сжблазни, и да тжрси мир.
Мойта сжвест инак днеска ми говори.
Това расо черно, що нося отгоре,
Не ме помирява с тия небеса,
И когато в храма дигна си гласа
Химн да пея Богу, да получа раят,
Мисля, че той слуша тия, що ридаят,
В тоя дол плачевни, живот нестжрпим,
И мойта молитва се губи, кат дим,
И Господ сжрдиг си затуля ухото
На светата песен и херувикото.

Мисля, че вратата на небесний рай
На кжде изглеждат никой ги не знай,
Че не таз килия извожда нататжк,
Че из света шумен пжтят е по кратжк,
Че сжлзите чисти, че вдовишкий плач,
Че потжт почтений на простий орач,
Че благата дума, че правото дело,
Че светата правда, изказана смело,
Че ржката братска, без гордост, без вик
Подадена скришно на някой клетник,
Сж много по-мили на Господа вишни
От всичките химни и тропари лишни.

Мисля, че човекжт, тук на тоя свят
Има един ближен, има един брат,
От кои се с клетва монахжт отказа,
Че цел по-висока Бог ни тук показа,
Че не с това расо и не с таз брада
Мога да отмахна някоя беда
От оня, що страда; мисля, че канонжт
Мжчно ще направи да замлжкне стонжт;
Че ближний ми има нужда не в молитва,
А в сжвет и помощ, когато залитва;
Мисля ази още, че овчаржт сжщ
С овцете живее, на пек и на джд,

И че мойте братя тжрпят иго страшно,
А аз нямам нищо, и че туй е гряшно,
И че ще е харно да оставя веч
Таз ограда тиха, от света далеч,
И да кажа тайно две-три думи нови
На онез, що влачат тежките окови.
Рече и излезе.

Девет годин той
Скитя се бездомен, без сжн, без покой,
Под вжнкашност чужда и под име ново,
И сжс сжрце порасло и за кржст готово
На робите слепи в робската страна
И носй сжзнанйе, крепост, светлина.
Думите му бяха и прости и кратки,
Пжлни с упование и надежди сладки.
Говореше често за бунт, за борба,
Кат за една ближна обща веселба,
Часжт на която беше неизвестен;
Изпитваше кой е сжрцат, сиреч, честен,
Участник да стане вжв подвига свят;
Всяк един слушател беше му и брат.
В бждещето тжмно той гледаше ясно.
Той любеше свойто отечество красно.
Той беше скиталец и кат дете прост
И като отшелник живееше в пост.
Горите, полята познати му беха;
Всичките пжтеки кракжт му виде,
Пустинята знайше неговия глас,
Хижата го знайше, и на всеки час
Вратата й за него отворена беше.
Той се не боеше, под небето спеше,
Ходеше замислен, сам-си, без другар.
Тая заран млад е, довечера стар,
Одеве тжрговец, сега просяк дрипав,
Кога беше нужно — хром, и сляп, и клипав;
Днес в селото глухо, утре в някой град,
Говореше тайно за ближний преврат,
За бунт, за свобода, за смжртта, за гробжт,
И че време веч е да вжзстане робжт: